

Arrest

**nr. 67 596 van 30 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 mei 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 juni 2011 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 november 2010 legden verzoeker en zijn Belgische vriendin J. C. V. D. E. een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.2. Verzoeker diende Op 19 januari 2011, in functie van zijn relatie met zijn Belgische vriendin, een aanvraag in om in het bezit gesteld te worden van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. Op 23 mei 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te

verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 6 juni 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 19.01.2011 door [G., R.] [...] van Marokkaanse nationaliteit, geweigerd.

Reden van de beslissing:

° Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15 december 1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd vóór de aanvraag, of dat zij elkaar ten minste één jaar kennen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 3 van het KB van 07.05.2008 zoals gewijzigd door artikel 2 van het K.B. 05.07.2010).

Betrokkene brengt volgende documenten voor de relatie aan:

Een verlenging huurcontract dd 16.08.2010 op naam van de partner van betrokkene: aangezien op dit document geen enkele verwijzing naar betrokkene valt terug te vinden, vormt dit huurcontract geen bewijs voor de relatie.

Een verklaring op eer van de huiseigenaar van de partner van betrokkene: deze verklaring kan niet aanvaard worden aangezien ze niet op haar waarachtigheid en feitelijkheid kan getoetst worden.

Een attest van de dokter dd 19.01.2011 waaruit blijkt dat betrokkene in goede gezondheid verkeert: aangezien op dit document geen enkele verwijzing naar de partner van de betrokkene valt terug te vinden, vormt dit attest geen bewijs voor de relatie.

Verklaringen op eer door derden: deze verklaringen kunnen niet aanvaard worden als bewijs voor de relatie aangezien ze een gesolliciteerd karakter hebben en bovendien niet op hun waarachtigheid en feitelijkheid kunnen getoetst worden.

Bijgevolg is er niet voldaan aan de bovenvermelde criteria en wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de rechten van verdediging, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtzekerheidsbeginsel, van de zorgvuldigheidsverplichting en van de motiveringsverplichting. Verzoeker betoogt tevens dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Hij verstrekt volgende toelichting:

“1.
[...]

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Dat verzoeker bij het indienen van zijn aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in het bezit werd gesteld van een bijlage 19ter (cf. stuk 2).

Dat op deze bijlage 19ter dd. 19.01.2011 verzoeker enkel werd uitgenodigd een document "ziekte-verzekering" neer te leggen.

Dat derhalve er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, van schending van verzoekers rechten van verdediging, het rechtszekerheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht nu verzoeker niet werd uitgenodigd nog bijkomende documenten aangaande de duurzame aard van zijn relatie neer te leggen.

Dat immers verweerder, indien hij van oordeel was dat de door verzoeker neergelegde documenten niet voldoen aan de criteria bepaald door art. 3 van het K.B. van 7 mei 2008, zoals gewijzigd door art. 2 van het K.B. van 5.07.2010, gehouden was verzoeker alsnog in de bijlage 19ter uit te nodigen nog bijkomende documenten aangaande zijn duurzame relatie neer te leggen.

2.

Dat verder dient te worden vastgesteld dat de door verzoeker ingediende aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie geweigerd wordt omdat hij niet zou hebben aangetoond "dat hij reeds een jaar ononderbroken heeft samengewoond met de partner voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste één jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben".

Dat deze motivatie evenwel niet afdoende is.

Zo hebben verzoeker en zijn levenspartner, [J. V. D. E.], tal van bewijsstukken neergelegd waaruit blijkt dat zij wel degelijk elkaar sedert minstens één jaar kennen/minstens één jaar ononderbroken hebben samengeleefd.

Dat dient te worden opgemerkt dat verweerder de door verzoeker en zijn levenspartner neergelegde bewijsstukken elk afzonderlijk beoordeelt terwijl de door verzoeker en zijn levenspartner neergelegde bewijsstukken allen samen genomen er duidelijk op wijzen dat zij elkaar reeds minstens één jaar kennen/ minstens één jaar ononderbroken hebben samengeleefd.

Dat er sprake is van schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheids-en de motiveringsverplichting en van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder.

3.

Dat overigens verzoeker vaststelt dat verweerder heeft nagelaten rekening te houden met alle door verzoeker neergelegde stukken.

Dat immers uit de verzoeker overgemaakte bijlage 19ter blijkt dat verzoeker eveneens een "briefje van goed zedelijk gedrag" en een "getuigschrift van bekwaamheid" heeft neergelegd.

Dat verweerder heeft nagelaten met deze stukken rekening te houden en te motiveren waarom met deze stukken als bewijs van hun duurzame relatie geen rekening kan worden gehouden.

Dat er sprake is van het schending van de motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht en van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder.

4.

Tenslotte merkt verzoeker op dat verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied geweigerd wordt omdat de door verzoekers neergelegde verklaringen op eer van de huiseigenaar van verzoekers partner en van derden niet kunnen aanvaard worden (daar deze een gesolliciteerd karakter hebben en niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen gecontroleerd worden).

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder opnieuw ernstig wordt geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren.

Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoeker, gebaseerd op het feit dat de verklaringen van de huiseigenaar van verzoekers partner en van derden niet kunnen

aanvaard worden, geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat evenwel verweerder heeft nagelaten zich voldoende te informeren minstens verzoeker te horen hieromtrent.

Dat de beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Dit is in casu niet gebeurd nu, alvorens een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, verzoekers verdediging/standpunt niet werd gehoord.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat dient te worden opgemerkt dat de beslissing, gebaseerd op het feit dat de verklaringen van de huiseigenaar van verzoekers partner en van derden niet aanvaard kunnen worden aangezien deze een gesolliciteerd karakter zouden hebben en niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid zouden kunnen getoetst worden, geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is.

Dat de personen, die verklaringen hebben neergeschreven, gekend zijn en gehoord kunnen worden.

Dat verweerder heeft nagelaten zich voldoende te informeren minstens deze personen te horen hieromtrent."

2.1.2. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen als volgt:

"[...] Verwerende partij merkt op dat verzoeker de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft aangevraagd op grond van wat hij beweert een duurzame relatie te zijn.

In de bijlage 19 ter d.d. 19 januari 2011 wordt een opsomming gemaakt van de documenten die hij samen met zijn aanvraag heeft neergelegd. Hij werd gevraagd om voor 18 april 2011 om een bewijs van ziekteverzekering over te maken, hetgeen hij ook deed op 11 maart 2011.

Het is op basis van de door verzoeker aangeleverde documenten dat een beoordeling wordt gemaakt of verzoeker recht heeft op een verblijf van meer dan drie maanden als partner duurzame relatie. Het is de plicht van verzoeker om daarin zorgvuldig en volledig te zijn. De bijlage 19ter vermeldt immers zeer uitdrukkelijk dat de aanvraag zal beoordeeld worden overeenkomstig artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 en stelt bovendien dat verzoeker ten laatste binnen de vijf maanden, namelijk op 19 juni 2011, uitgenodigd zal worden om de beslissing te laten betekenen.

Het is dus niet zo dat verzoeker automatisch recht heeft op een verblijf van meer dan drie maanden als hij een aanvraag indient en een aantal documenten voorlegt. Hij moet zijn aanvraag in voldoende mate stofferen, en hoort daartoe zelf initiatief te nemen. Nergens vermeldt de wetgeving dat verzoeker expliciet moet gevraagd worden om welbepaalde documenten voor te leggen.

[...]

Verzoeker, die gekozen heeft voor het aanvragen van een verblijfsrecht op grond van artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet, dient wel degelijk zelf te weten dat hij bewijzen moet voorleggen van een duurzame en stabiele relatie. Hij dient zichzelf te bekwamen in de procedures die hij inleidt, en kan zich daartoe laten bijstaan door een advocaat. Verzoeker kan moeilijk volhouden dat elk document dat nodig is om te bewijzen of hij al dan niet een duurzame relatie heeft met naam en toenaam moet genoemd worden in zijn bijlage 19 ter. De wet en het desbetreffende besluit zijn immers klaar en duidelijk.

"Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren." (RVV arrest nr. 26.814, d.d. 30 april 2010)

Dit gezegd zijnde kan verzoeker moeilijk volhouden dat het voorgelegde huurcontract, aangegaan door zijn partner, als bewijs kan dienen van een duurzame en stabiele relatie. Verzoeker betwist dit trouwens niet in het eerste middel.

Dat de verklaringen van derden een gesolliciteerd karakter hebben, wordt door verzoeker ook niet ontkend, laat staan weerlegd. Verzoeker zegt dat het getuigt van een motiveringsgebrek dat deze documenten niet weerhouden werden omdat zij een gesolliciteerd karakter hebben en niet op hun authenticiteit en feitelijkheid kunnen getoetst worden.

Nochtans is het vaststaande rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat loutere verklaringen, die verder met geen enkel ander bewijs worden hard gemaakt, niet volstaan als bewijs, inderdaad omdat dergelijke verklaringen op eenvoudig verzoek kunnen worden opgesteld. Het is aan verzoeker om het tegendeel te bewijzen, of andere bewijzen voor te leggen die wel ter zake dienen en aanvaardbaar zijn.

Het is verwerende partij niet duidelijk hoe verzoeker met een attest van gezondheid en een attest van bekwaamheid zijn relatie met zijn partner wil hard maken. Hetzelfde kan gezegd worden van het huurcontract dat verzoeker voorlegde.

Met elementen die geen deel uitmaken van het dossier kan geen rekening worden gehouden. Vermits de beslissing gebaseerd is op alle elementen en feiten die bekend waren en aangeleverd door verzoeker, is het niet aangetoond dat de beslissing onzorgvuldig zou zijn.

*"De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002)."
(RVV nr. 10.917, 30 augustus 2007, dossiernr. 2007-07-628)*

Ten slotte merkt verwerende partij op dat de hoorplicht niet van toepassing is op beslissingen genomen in het kader van de Vreemdelingenwet.

*"Waar verzoeker stelt dat een beslissing op zorgvuldige wijze dient genomen te worden, waarbij de evenredigheid dient gewaarborgd te blijven en verzoeker dient gehoord te worden, en waar hij stelt dat in weerwil daarvan de verweerder geen rekening heeft gehouden met de feitelijke omstandigheden wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat de hoorplicht niet van toepassing is op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (R.v.St., nr. 117.575 van 26 maart 2003)."
(RVV, nr. 15.606, d.d. 4 september 2008)*

Als verzoeker zelfs al niet gehoord moet worden, dan geldt dit zeker voor derden die verklaringen hebben aangeleverd ter ondersteuning van verzoekers aanvraag van de verblijfskaart. Er is geen enkele wetsbepaling die stelt dat de getuigen die verzoeker aanbrengt, gehoord moeten worden alvorens de beslissing wordt genomen.

De verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte.

De verwerende partij merkt op dat verzoekende partij de motieven van de beslissing schijnt te kennen, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

[...]

In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

[...]

Verwerende partij is derhalve van oordeel dat de beslissing afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. Verzoekers beweringen kunnen hieraan geen afbreuk doen."

2.1.3.1. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft moet worden gesteld dat deze bepalingen voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke reglementaire bepalingen, gesteld dat verzoeker niet wordt toegelaten tot een verblijf van drie maanden als familielid van een burger van de Unie aangezien hij niet op afdoende wijze heeft aangetoond met zijn partner een duurzame en stabiele relatie van tenminste één jaar te hebben, zoals vereist door de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Ook wordt toegelicht waarom de verschillende door verzoeker aangebrachte overtuigingsstukken niet volstaan als bewijs voor het bestaan van een duurzame en stabiele relatie van minstens één jaar. Deze motivering van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig. Verzoeker kan bovendien niet voorhouden dat hij het motief dat de bestreden beslissing onderbouwt niet kent, aangezien hij dit motief in zijn verzoekschrift weergeeft en bekritiseert.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.1.3.2. Verzoeker betoogt verder dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt en dat er sprake is van een schending van de (materiële) motiveringsplicht. Dit onderdeel van het middel dient, in casu, te worden onderzocht in het kader van de toepassing van artikel 40bis §§ 2 en 4 juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, zoals dit bestond op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd, luidt als volgt:

"§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon;"

Artikel 40bis, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2° bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen."

Artikel 40ter, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zoals dit bestond op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd, stelt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleidt of zich bij hem voegen."

Voormeld artikel 40bis, §§ 2 en 4 van de Vreemdelingenwet, samen met artikel 40ter van dezelfde wet gelezen, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de Marokkaanse partner van een Belgische vrouw, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de Belgische vrouw een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon.

Uit het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat verzoeker teneinde te staven dat hij *“een duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt”* heeft met een Belgische vrouw een aantal documenten overmaakte aan het bestuur. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft met betrekking tot deze voorgelegde documenten uiteengezet waarom deze stukken niet als bewijs van het bestaan van een duurzame en stabiele relatie van tenminste een jaar aanvaard worden. Verzoeker lijkt deze documenten anders te willen appreciëren, maar toont niet aan dat de beoordeling van verweerder dat deze documenten geen bewijs vormen inzake het bestaan van een duurzame en stabiele relatie van minstens één jaar onwettig of kennelijk onredelijk is. De Raad kan voorts niet inzien waarom stukken die op zich niet het bewijs leveren dat voldaan is aan een door de wetgever voorziene vereiste, samen genomen plotseling wel bewijskrachtig zouden zijn. Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij stelt dat ten onrechte geen rekening is gehouden met het door hem overgemaakte *“briefje van goed zedelijk gedrag”* en *“getuigschrift van bekwaamheid”*. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te willen aanvoeren, zijn deze documenten immers geen documenten die betrekking hebben op het bestaan van een duurzame en stabiele relatie tussen verzoeker en zijn partner die al minstens een jaar duurt. Uit deze stukken blijkt slechts dat verzoeker geen strafblad heeft in Marokko en dat hij in goede gezondheid verkeert. Gelet op het feit dat verweerder de verblijfsaanvraag heeft geweigerd op grond van het motief dat niet op afdoende wijze is aangetoond dat verzoeker een duurzame en stabiele relatie met zijn partner heeft van tenminste één jaar, diende verweerder enkel de stukken die ter staving hiervan werden aangebracht te betrekken bij de motivering van de bestreden beslissing. De vaststelling dat het bestaan van een duurzame en stabiele relatie van tenminste één jaar met zijn partner niet is aangetoond, volstaat immers ter onderbouwing van de bestreden beslissing.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.1.3.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.1.3.4. Verzoeker voert verder een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel waar hij stelt dat verweerder hem voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte had moeten brengen van het gegeven dat de stukken die hij overmaakte teneinde aan te tonen dat er sprake is van een stabiele en duurzame relatie gedurende minstens één jaar niet volstonden en hem de mogelijkheid had moeten geven alsnog bijkomende stukken aan te brengen en verweerder zich daarenboven beter had moeten informeren en hem en de personen die een verklaring opstelden ter staving van voormelde relatie diende te horen.

Allereerst moet worden geduid dat niet verweerder, maar wel een gemachtigde van het stadsbestuur van Gent de verblijfsaanvraag van verzoeker acteerde door middel van het opstellen van een bijlage 19ter. De gemachtigde van het stadsbestuur ging hierbij enkel na of verzoeker bij de aanvraag bewijsdocumenten aanbracht om aan te tonen dat hij voldeed aan de in de wet voorziene voorwaarden om tot een verblijf als familielid van een Belg toegelaten te worden. In casu stelde de gemachtigde van het stadsbestuur vast dat verzoeker stukken voorlegde teneinde zijn duurzame en stabiele relatie gedurende minstens één jaar te staven. De gemachtigde van het stadsbestuur was evenwel niet bevoegd om een standpunt in te nemen omtrent de vraag of deze overgemaakte stukken afdoende waren om het duurzame en stabiele karakter van de relatie aan te tonen. De beperking van de bevoegdheid van het stadsbestuur vloeit voort uit artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), bepaling waarnaar in de bestreden beslissing expliciet wordt verwezen. Pas nadat de vereiste overtuigingsstukken zijn overgemaakt kan op basis van een inhoudelijke beoordeling van deze stukken besloten worden of de aanvrager voldoet aan de wettelijke vereisten. Deze beoordeling behoort, overeenkomstig artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, tot de bevoegdheid van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris of diens gemachtigde.

Er moet daarnaast op gewezen worden dat het toekomt aan de vreemdeling die voorhoudt over een verblijfsrecht te beschikken om hiervan het bewijs te leveren. Het bestuur dient niet in de plaats van de betrokken vreemdeling overtuigingsstukken te verzamelen en dient geen personen te horen omtrent de bepaalde stavingstukken waarvan het oordeelt dat ze geen bewijswaarde hebben. Op verweerder rust ook geen verplichting om voorafgaand aan het nemen van een beslissing inzake een verblijfsaanvraag de aanvrager reeds in kennis te stellen van het standpunt dat hij zal innemen inzake de neergelegde stavingstukken en hem de mogelijkheid te bieden bijkomende stukken aan te brengen. Er moet worden vastgesteld dat verzoeker de mogelijkheid geboden werd om zijn aanvraag te onderbouwen met alle nodige overtuigingsstukken. Uit het gegeven dat verzoeker zelf in gebreke bleef om de noodzakelijke en bewijskrachtige overtuigingsstukken bij zijn verblijfsaanvraag te voegen kan afgeleid worden dat hij zelf nalatig was of zich onvoldoende informeerde, doch blijkt geenszins dat verweerder niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen of de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid.

Tevens moet worden benadrukt dat niet blijkt dat verzoeker enig belang heeft bij dit onderdeel van het middel, nu hij niet aangeeft dat hij andere stukken had kunnen aanbrengen die een andere beoordeling van zijn verblijfsaanvraag zouden kunnen rechtvaardigen.

De Raad wijst er verder op dat bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de betrokkene gevraagd voordeel te verlenen niet zijn onderworpen aan tegenspraak (RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, "De Hoopplicht" in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 247), zodat verzoeker niet kan gevolgd worden waar hij lijkt te willen aangeven dat op verweerder de verplichting zou gerust hebben om hem te horen alvorens de bestreden beslissing te nemen.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoopplicht, op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, zou geschonden zijn.

2.1.3.5. Voorts moet worden gesteld dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan in casu derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

2.1.3.6. De uiteenzetting van verzoeker laat verder niet toe vast te stellen dat het rechtzekerheidsbeginsel werd miskend. Verzoeker toont namelijk niet aan dat verweerder door consciëntieus de wet toe te passen is afgeweken van een vaste gedragslijn.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel een schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting:

"Dat verzoeker samen met zijn levenspartner een hecht gezin vormt.

Dat verzoeker, gescheiden van zijn levenspartner, onmogelijk een waardig en effectief leven kan leiden in Marokko.

Dat, al[s] gevolg van [de aan] verzoeker[...] betekende beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, verzoeker België dient te verlaten en van zijn levenspartner, met wie hij een hecht gezin vormt, wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto beteken[t] dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoeker gepleegde inbreuken.

Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar hij zijn leven en gezin heeft opgebouwd, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.”

2.2.2. Verweerder werpt het volgende op:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing een beslissing is tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

De thans voorliggende beslissing heeft derhalve niet tot gevolg dat verzoeker het land moet verlaten en gescheiden zal worden van zijn Belgische partner. Een schending van artikel 8 EVRM is derhalve niet aan de orde, in de betekenis zoals verzoeker het in zijn tweede middel heeft aangebracht.

Verzoeker wordt door de thans bestreden beslissing immers niet gedwongen om het grondgebied te verlaten, waardoor het ingeroepen nadeel als gevolg van de bestreden beslissing, fictief is.

Het tweede middel mist feitelijke grondslag.”

2.2.3. Ut de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat de bestreden beslissing slechts een antwoord is op de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf toegelaten te worden en dat deze beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten omvat. Verzoeker houdt derhalve ten onrechte voor dat de bestreden beslissing een uitzettingsmaatregel is. Hij kan, gelet op deze vaststelling, niet dienstig verwijzen naar de rechtspraak van het EHRM inzake de schending van artikel 8 van het EVRM bij de uitzetting van vreemdelingen. Voorts blijkt niet dat er in casu, op grond van artikel 8, eerste lid van het EVRM, op verweerder een positieve verplichting rustte om verzoeker toe te laten tot een verblijf in België gelet op zijn relatie met een Belgische onderdaan. De Raad wijst er immers op dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van partners te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker toont verder niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hem verhinderen om met zijn nieuwe partner in zijn land van herkomst of elders te verblijven en dat een verblijf in België de enige mogelijkheid is om een gezin te vormen met zijn partner. De bestreden beslissing heeft ook niet tot gevolg dat verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van zijn partner niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cf. M. VAN DE PUTTE, “Straatsburg gaat vreemd”, *T.Vreemd*.1994, 3-16) en kan, in casu, geen schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM worden vastgesteld. Aangezien de bestreden beslissing niet kan beschouwd worden als een inmenging van de Belgische overheid in het privé- of gezinsleven van verzoeker kan verzoeker ook niet gevolgd worden in zijn stelling dat “de inmenging” disproportioneel is.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3. Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK